

ת"פ (ירושלים) 64741-06-19 - מדינת ישראל נ' אוהד ערוסי

ת"פ (ירושלים) 64741-06-19 - מדינת ישראל נ' אוהד ערוסי

ת"פ (ירושלים) 64741-06-19

מדינת ישראל

נגד

אוהד ערוסי

ע"י ב"כ עו"ד אורנת קמרון

בית משפט השלום בירושלים

[28.07.2024]

כבוד השופט מוחמד חאג' יחיא

גזר דין

(1) הנאשם הורשע בדיון מיום 10.11.2021, על-יסוד הודאתו, בביצוע מעשה מגונה, עבירה לפי סעיף 348(ג) בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

(2) לפי כתב האישום (המתוקן), שהוגש נגדו בדיון המוזכר ולא במסגרת הסדר טיעון, ביום 16.3.2018, סמוך לשעה 16:00, החנה הנאשם את רכבו ברחוב מעפילי אגוז בבית שמש וישב בתוכו. באותה העת, חלפה המתלוננת (בת 22) במקום ליד הרכב. הנאשם, בעודו יושב ברכב, פנה אל המתלוננת ושאל אותה כיצד מגיעים לרחוב הדקל. בעוד המתלוננת מסבירה לו כיצד להגיע למבוקשו, היא הבחינה שאיבר מינו של הנאשם מחוץ למכנסיו ושהוא משחק בו באמצעות ידו השמאלית בפניה. המתלוננת נבהלה והתרחקה מהרכב, בעוד הנאשם אומר לה "תודה רבה".

(3) לבקשת ההגנה, הוריתי בדיון האמור על הזמנת תסקיר של שירות המבחן. בהמשך, לבקשת השירות, הוזמנה הערכת מסוכנות מינית של הנאשם. בנוסף, בדיון הטיעונים לעונש מיום 17.4.2024, ולאחר שהובהר לצדדים, כי אין בכך כדי ליצור כל ציפייה ביחס לרכיבי הענישה שיושטו, הוריתי על הזמנת חוות דעת של הממונה על עבודות השירות בשירות בתי הסוהר.

(4) לשלמות התמונה יצוין, כי תוך התקופה שלאחר ההרשעה ולאחר קבלת התסקיר הראשוני שהמליץ על הליך טיפולי, הגיש הנאשם בקשה לחזרה מהודאה. לאחר שהוגשה תגובה ונתתי את דעתי לטיעוני הצדדים בנושא זה, החלטתי ביום 24.1.2023 לדחות את הבקשה (והמעין יעין בהחלטה).

התסקיר, הערכת המסוכנות וחוות הדעת של הממונה

(5) אשר לתסקירי שירות המבחן, הם הוגשו לסירוגין נוכח ליווי הליך טיפולי שעבר הנאשם. בתמצית ומתוך שמירה על צנעת הפרט, יצוין שהנאשם בן 27 כיום, נשוי ואב לתינוקת. הוא בוגר 12 שנות לימוד ושירות צבאי מלא. הוא עובד למחיתו ולפרנסת משפחתו. הנאשם גדל במשפחה נורמטיבית ותומכת, ובצעירותו עברה המשפחה אובדן טראגי של אחד מבניה. אין לנאשם הרשעות קודמות.

(6) לפי התסקיר ההתחלתי שהוגש, בהתייחסו לעבירה שבה הורשע, תיאר הנאשם לפני שירות המבחן, כי עת עשה את דרכו בנסיעה לביתו מביקור אצל חברתו, טעה בדרך ולכן שאל את המתלוננת. בזמן שיחתו עמה, הוא "גירד באזור המפשעה" אך זאת ללא כל כוונה מינית ומבלי שחשף את איבר מינו לפניה. לצד זאת, כך תיאר, "יתכן ובטעות היא ראתה את איבר מינו ולכן הוא מאמין לה ומבין שנבהלה מכך. הוא הביע חרטה על כך. לאחר דבריו אלה, כאמור, ביקש הנאשם מבית המשפט להתיר לו לחזור מהודאה, בקשה שנדחתה.

(7) באיזון גורמי הסיכון להישנות מעשה העבירה וגורמי הסיכוי לשיקום, במיוחד לנוכח ראייתו הממזערת את חומרת מעשהו, בהמלצת שירות המבחן ובהסכמתו, שולב הנאשם בקבוצה טיפולית פסיכו-חינוכית לאנשים שביצעו עבירות מין. כמו כן, נתבקשה הערכת מסוכנות של המרכז להערכת מסוכנות.

(8) ביום 20.3.2023 הוגשה הערכת מסוכנות לפי חוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, התשס"ו-2006. חוות הדעת עמדה על הפקטורים הסטטיים הנוגעים לנאשם (כגון: גילו, ביצוע המעשה במקום ציבורי, הפגיעה בקורבן זר). היא עמדה גם על הפקטורים הדינמיים שכוללים גורמי סיכון מחד גיסא (שלילת כוונה מינית, דימוי עצמי), וגורמי חוסן מאידך גיסא (כגון: העדר סטייה מינית, תמיכה בקהילה, רתיעה, הבעת חרטה ובושה). רמת המסוכנות המינית שלו הוערכה כבינונית-נמוכה. עוד הומלץ באותה הערכה על השלמת הטיפול הייעודי.

(9) לאחר עדכון שירות המבחן באמור והמשך ההליך הטיפולי, עמדו התסקירים האחרונים על השילוב החיובי שהיה לנאשם בהליך זה, ובכלל זה, שיפור יכולתו להתבוננות על סיטואציות מזוויות שונות. הנאשם אף שיתף את עורך התסקיר, אודות השפעתו החיובית של טיפול זה גם על מערכות חייו האישיים. הנאשם הכיר בפרטי כתב האישום, הביע חרטה ובושה על מעשהו.

(10) על רקע הליך חיובי זה, העדר מעורבות פלילית, יציבות תעסוקתית ונטילת אחריות, רואה השירות באמור כגורמי סיכוי טובים לשיקום, התסקיר האחרון (מיום 26.3.2024), בא בהמלצה להסתפק בענישה חינוכית שיקומית בדמות 250 שעות שירות לתועלת הציבור (של"צ), זאת לבל ייפגע הרצף התעסוקתי שלו. בנוסף, מחשש לפגיעה ביכולתו של הנאשם להוציא רישיון נהיגה לרכב מקצועי, וגם כן לצורך חיזוק ההליך השיקומי, השירות בא בהמלצה לביטול הרשעה.

11) בתום הדיון הקודם שבו נשמעו טיעוני הצדדים לעונש, ולאחר שהובהר כי אין בכך כדי ליצור ציפייה במה שיוחלט בהמשך, ועל מנת שתונח תמונה מלאה לפני בית המשפט עובר להכרעה בסוגיות המונחות לפניו, הוריתי על הגשת חוות דעת של הממונה על עבודות השירות. לאחר דחיה, חוות דעת כאמור הוגשה ביום 14.7.2024. לפיה, נמצא הנאשם מתאים לריצוי עונשו בעבודות שירות.

תמצית טענות הצדדים

12) כאמור, טיעונים לעונש נשמעו ביום 17.4.2024, ובדיון מיום 17.7.2024 השלימו הצדדים את טיעוניהם.
13) המאשימה טוענת, בין השאר ובעיקר, כי המעשה שבו הודה הנאשם, בוצע לאור יום, ופגע מינית במתלוננת. למרות שלא הוגשה הצהרה של נפגעת העבירה, אך אין ספק, כי האירוע השפיע עליה. לפי המאשימה, מתחם הענישה ההולמת את נסיבות העבירה, נע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד עשרה חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, צו מבחן ופיצוי למתלוננת. לאור נטילת האחריות, העדר עבר פלילי ושילוב הנאשם בקבוצה טיפולית ייעודית, היא עותרת להשית עליו ארבעה חודשי מאסר, לצד ענישה נלווית. אשר לעתירת הנאשם לביטול הרשעה, עתירה שהמאשימה מתנגדת לה, לדידה, נסיבות העבירה הן חמורות מאוד ולא ניתן להימנע מהרשעה במקרה זה. הנאשם לא הציג כל אסמכתא לקיומו של נזק קונקרטי כלשהו.
14) הנאשם - באמצעות באת כוחו עו"ד א' קמרון - טוען מנגד, בין השאר ובעיקר, שהוא בן 27 כיום, וכי ממועד ביצוע העבירה חלפו שש שנים, בזמן שהוא היה בתפר בין גיל קטינות לבגרות. מאז האירוע, השתנו חייו, הוא חזר בתשובה, התחתן וכיום הוא אב לילדה. התסקירים מעידים על כך שהוא עבר כברת דרך טיפולית משמעותית, שמסייעת לו גם בתחומי חיים נוספים. לא זו בלבד, אלא שגם הערכת המסוכנות המינית שלו, היא ברף נמוך. הנאשם נעדר עבר פלילי ועובד למחיתו באופן סדיר. מכל מקום, מדובר באירוע מצער אמנם, אך חד-פעמי והנאשם מגלה אמפתיה כלפי המתלוננת, ואף התנצל לפניו עוד בעימות שנערך ביניהם במשטרה.

15) ההגנה עותרת כאמור לביטול ההרשעה. לפיה, הנאשם עובד במוסד מסודר, וקיים חשש שיפטר ממקום עבודתו אם לא תבוטל ההרשעה. בנוסף, בקשתו לקבל רישיון נהיגה לרכב מקצועי, נדחתה בשל ההליך הפלילי שמתנהל נגדו, וככל שההרשעה לא תבוטל, הוא יהיה מנוע גם בעתיד מלהוציא רישיון כזה. על כן, מאחר וחלק מהשיקום שלו הוא שמירה על יציבותו התעסוקתית והאפשרות לצמוח, מן הדין במקרה זה להורות על ביטול ההרשעה, אשר ככל שתיוותר תפגע גם בפרנסת משפחתו.
16) גם הנאשם דיבר לפני בדיון הטיעונים לעונש. הוא הביע חרטה על מעשהו והסביר כיצד הוא עבר שינוי עצמי מאז האירוע, לרבות עקב ההליך הטיפולי שעבר. לדבריו, הוא בעל והורה טוב. ביטול ההרשעה לדבריו, ייתן לו כוח להמשיך ולהתקדם, ובעיקר, ימנע פגיעה ממשית בתעסוקתו ובפרנסתו.

דיון והכרעה

שאלת ביטול ההרשעה

17) לאחר שנתתי את דעתי לטיעוני הצדדים בנושא זה ועיינתי בפסיקה רלבנטית, לרבות אליה הם הפנו, הגעתי לכלל דעה לפיה דין העתירה בנדון להידחות.

18) לפי ההלכה הפסוקה, אי-הרשעה אפשרית בהתקיים שני תנאים מצטברים: הראשון, מקום בו ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם אשר נדרש להצביע על נזק קונקרטי שייגרם לו אם תיוותר הרשעתו על כנה. השני, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה (רע"פ 547/21 סיטיניק נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (17.3.2021); רע"פ 6485/20 ביטון נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (11.1.2021)). הלכה זו שידועה כהלכת כתב, מקורה פסק הדין בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997). כיום, מקור הסמכות קבוע בסעיף 192א בחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 וגם בסעיף 71א(ב) בחוק העונשין.

19) לפי דרך המלך, יש להרשיע את מי שנקבע כי ביצע את העבירה שבגינה הועמד לדין. ביטול הרשעה אינו הכלל אלא החריג לו, למצער ביחס לבגירים (ע"פ 8169/20 שלום נ' מדינת ישראל, פסקה 2 (26.8.2021); ראו גם: רע"פ 5018/18 בוזגלו נ' מדינת ישראל (21.10.2018)).

20) ככלי עזר ליישום שני התנאים לעיל בהלכת כתב, הוצג בפסיקה יחס של מקבילית הכוחות, במובן זה ש-"כל שמעשי העבירה חמורים יותר, כך אין להסתפק בפגיעה כללית ועתידית, אלא נדרשת פגיעה קונקרטית, ברורה ומוחשית יותר. ולהיפך - ככל שמעשי העבירה קלים יותר, כך ניתן להסתפק בפגיעה כללית יותר..." (ע"פ (מחוזי מרכז) 24457-03-15 גוטרמן נ' מדינת ישראל, פסקה 69 (30.8.2015)).

21) תוך שהוא מפנה לעפ"ג (מחוזי ב"ש) 66903-07-20 אבו מדיעם נ' מדינת ישראל (30.12.2020), פסק בית המשפט המחוזי בעפ"ג (מחוזי ב"ש) 27326-12-21 קיזר נ' מדינת ישראל (9.3.2022), כלהלן:

"ככל שעוצמת הפגיעה בערכים המוגנים גבוהה, כך יידרשו נימוקים אישיים משמעותיים ביותר ומטבע הדברים יקשה על ההגנה להוכיח כי הפגיעה הנובעת מההרשעה אינה מדתית. מנגד, על הקצה השני של המידרג, ככל שעוצמת הפגיעה בערכים המוגנים פחותה, כי אז יקל יותר להניח תשתית להראות כי הפגיעה כתוצאה מההרשעה אינה מדתית ופחות יידרש העושה להצביע על נזקים קונקרטיים ויכול וניתן יהיה להסתפק בהוכחת פגיעה כללית יותר"

22) לאחר מתן הדעת לטענות הצדדים, אני סבור כי שני התנאים (ובפרט, התנאי השני) שהתגבשו בהלכת כתב, אינם מתקיימים. אנמק.

(23) אשר לתנאי הראשון (הנזק הקונקרטי), להבנתי, טענת ההגנה מחולקת לשני רבדים: התעסוקתי והשיקומי.

(24) הרובד התעסוקתי: בתסקיר צוין, כי הוצג מסמך לשירות המבחן ולפיו, הותרת ההרשעה תמנע מהנאשם קבלת רישיון נהיגה לרכב מקצועי. ההגנה הציגה לפניי מסמך של משרד התחבורה מיום 31.5.2023, ולפיו נדחתה בקשת הנאשם לרישיון כאמור, על רקע ההליך הפלילי (מוצג נ/1). עוד נטען על-ידי ההגנה, כי הנאשם עלול לאבד את מקום עבודתו הנוכחי בשל ההרשעה, כמו שהוא נדחה משירות קבע בצבא בשל אותו טעם.

(25) מנגד, לפי מסמך הנוהל של רשות הרישוי בהקשר זה (הוצג בדיון הטיעונים לעונש על-ידי המאשימה - הוגש גם ביום 4.6.2024), עולה כי במקרה לפיו קיים רישום פלילי, "תשקול רשות הרישוי את מתן האישור להוצאת רישיון מקצועי". כלומר, אין מדובר בשלילה אוטומטית או קטיגורית, אלא בשיקול הדעת של הרשות. מכאן, חזקה שהרשות המנהלית פעלה ופועלת לפי הדין, בשוויון, במידתיות ומשיקולים ענייניים, וכמובן שמורות לנאשם טענותיו בנדון דנן כלפי הרשות, ככל שיש או יהיו לו. אשר לעיסוקו הנוכחי, לא הוצגו ראיות או אסמכתאות לפיהן הוא יפטר מעבודתו עם הותרת הרשעתו.

(26) ובכן, אין להקל ראש בטענות אלו של הנאשם, ונתתי את דעתי אליהן עם כל ההבנה. לצד זאת, כדברי כבוד השופט ח' כבוב, שחזר עליהם ממש לפני כשבועיים: "אין הליך פלילי שלא כרוך בגרימת נזק לנאשם, לבטח כאשר זה מסתיים בכך שהוא נמצא אשם" (רע"פ 5006/24 שדה נ' מדינת ישראל, פסקה 21 (15.7.2024); ראו גם: רע"פ 3304/24 חברת החדשות נ' אולנסקי, פסקה 49 (30.06.2024)).

(27) לא אחת כתבתי, כי ללא ספק, עובדת קיומה של הרשעה אינה נתון מחמיא. לצד זאת, חזקה על המעסיק כי יקבל את החלטותיו לעניין העסקת עובד פלוני על-יסוד התאמתו לתפקיד, יכולותיו הביצועיות וכישוריו (ראו בין היתר: ת"פ (שלום י-ם) 72379-01-20 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 26 (2.5.2023)). לא זו בלבד. בפסיקת בית המשפט העליון מהעת האחרונה, עמד בית המשפט על המגמה לפיה, מקום בו ההרשעה עלולה להשפיע על כשירות הנאשם לעסוק בתחום מסוים, ראוי שבית המשפט יימנע מדיון זה ולהותיר זאת "לבחינתם ולשיקול דעתם של גורמי המקצוע המוסמכים" (רע"פ 6117/23 נה נ' מדינת ישראל, פסקה 30 (2.5.2024); ראו גם: רע"פ 1947/22 קבהא נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (23.3.2022)).

(28) הרובד השיקומי: התנאי הראשון בהלכת כתב לעיל מציב דרישה של פגיעה חמורה בשיקום הנאשם עקב הותרת ההרשעה. במקרה לפנינו, יש לשבח את הנאשם על השתלבותו החיובית בהליך הטיפול, הפקת התועלת מהליך זה ונכונותו למצות את השיקום ולצמוח הלאה. דרך זו, שהוכחה גם במעשה, ראויה ותישקל במידת העונש. ברם, לא הוכח שהותרת ההרשעה תפגע בצורה חמורה בשיקום. כל שצוין בתסקיר האחרון, כי "על מנת לחזק ההליך השיקומי" שבו מצוי הנאשם, הומלץ על ביטול ההרשעה. מוכן אני להניח שהותרת ההרשעה תגרום לנאשם או לסביבתו, תחושות קשות ואולי אף תסכול, דבר שיכול לנגוס במידת מה במוטיבציית השיקום אצלו, אך לא מצאתי על-יסוד הנתונים שלפניי, כי ההרשעה תפגע פגיעה "חמורה וקונקרטי" בשיקומו (עניין קבהא לעיל, פסקה 11), או אפילו ברף שמתקרב לשם. אוסיף. לשיקול השיקומי קיימת חשיבות רבה אמנם, אך כפי שנקבע לא אחת, "המילה שיקום אינה מילת קסם" (רע"פ 3406/24 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (21.4.2024); בש"פ 3277/24 אלהואשלה נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (16.4.2024)). מכאן החובה לבחון את מכלול הנתונים בהיתוך והרמוניה.

(29) אשר לתנאי השני, בהינתן העבירה שבה הורשע הנאשם ונסיבות ביצועה, לטעמי, גם הוא לא מתקיים. לא רק שעבירת מין כשלעצמה, בשל האופי שלה וטיבה, מגלמת בתוכה חומרה רבה, אלא שגם בנסיבות הקונקרטיות לפנינו, מדובר במעשה חמור. באור יום, ברחוב, כאשר היה הנאשם ברכבו, ונפגעת העבירה אשר כל שרצתה הוא להידרש לעזרתו בהכוונה כפי שביקש, היא נחשפה למחזה מפחיד ודוחה, עת הבחינה באיבר מינו מחוץ למכנסיו והוא משחק בו בידו השמאלית. מדובר בעבירה חמורה, קלת ביצוע, ולא רק. היא גם קלת התחמקות ואיתור העושה, בשים לב למקריות של המפגש, בשים לב להעדר היכרות מוקדמת בין הצדדים, וכן בשים לב לכך שהנאשם היה בזמן הביצוע בתוך רכב. על תגובת קורבן העבירה ניתן ללמוד מהודאת הנאשם עצמו בסעיף 5 לכתב האישום המתוקן, לפיו היא "נבהלה והתרחקה מהרכב", כך שלא קיים קושי (בלשון המעטה) בלשער את תחושותיה עקב מה שראו עיניה.

(30) לפניי סוף פרק זה. באת-כוח הנאשם הפנתה בטיעוניה לעונש, להסדרים מותנים בעבירה דומה שבה הורשע הנאשם ושם ההליכים נסגרו ללא הרשעה ובעונשים מקלים (מוצג נ/1 - הוגש גם ביום 15.7.2024). מעיון בהסדרים שהוצגו וגם באלה שמפורסמים לציבור באתר של משרד המשפטים^[1], לפי חיתוך חיפוש בהתאם לסעיף העבירה הרלבנטית, סבורני שאין בזאת לסייע לנאשם במקרה לפניי.

ראשית, ככל שמדובר בטענה (עקיפה) של אכיפה בררנית, היה מקום להעלות אותה במסגרת ההליך ולברר אותה כדבעי. שנית, עצם העובדה לפיה מקרים אחרים, דומים יותר או פחות, הסתיימו בהסדרים מותנים, אין לגזור מכך גזירה שווה גם למקרה לפנינו. כל מקרה נבחן לגופו ולפי נסיבותיו.

שלישית (וזה העיקר), הודאת הנאשם באה רק ביום 10.11.2021, למעלה משנתיים מהגשת האישום ולמעלה משלוש שנים לאחר האירוע. עוד יצוין, כי היה חשוב לצדדים לציין בדיון מיום 10.11.2021, כי הודאת הנאשם לא באה במסגרת הסדר טיעון. בית המשפט נתן את הדעת לטענת הנאשם לפיה, הוא התנצל בפני נפגעת העבירה בעימות, אך בפועל, נטילת האחריות המלאה על-ידו נעשתה זמן רב לאחר מכן. בית המשפט ער גם לכך שכתב האישום תוקן שלא במסגרת הסדר, אך גם לאחר שהשוויתי בין הנוסח המתוקן למקורי (בפרט, סעיף 4), ולמרות הריכוך בחומרת המעשה, לא התרשמתי שזה היה ריכוך משמעותי במידה גבוהה. מכאן למעשה, לעושה ולגזר הדין

31) לפי סעיף 40ב בחוק העונשין: "העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו". סעיף 40ג בחוק קובע, כי בית המשפט יקבע מתחם עונש הולם למעשה העבירה ולשם כך יתחשב בערך החברתי שנפגע מביצועה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. לאחר מכן, בתוך המתחם שייקבע, יגזור בית המשפט את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, תוך מתן רשות לחרוג ממתחם זה.

32) הערכים המוגנים: לענין עבירות המין, ברי לכל בר-בירב שהאיסור הקבוע בדין, נועד להגן על פרטיותו ועל האוטונומיה של הקורבן על גופו. איסורים שבעבירות מין הם בליבת החובה להגן על המרחב האישי של הפרט, הוא המרחב האינטימי הן במובן הפיזי הן במובן הנפשי והרגשי. ב"פ 9994/07 פ' רע"פ פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (11.8.2008), נפסק בין השאר: "על חומרתם הרבה של מעשי מין המתבצעים בזולת בהעדר הסכמה מרצון אין צורך להכביר מילים. הפסיקה השיפוטית ביחס לעבריינות הפלילית בתחום זה מוליכה מזה שנים קו בולט של החמרה בדין הן בהיבט הגמול והן בהיבט ההרתעה. הניצול המיני של הזולת בדרך של כפייה, או תוך אי התחשבות בהעדר הסכמה הוא אחת התופעות הקשות והפוגעניות ביותר בביטחון הגופני והנפשי של הפרט, ובשלום הציבור ככלל. הפגיעה המינית העבריינית פולשת לגופו ולנפשו של הקורבן, והורסת בו חלקה טובה. היא מבזה את עצמיותו, ופוגעת באינטימיות ובאוטונומיה המקודשת של גופו. היא משקפת את השתלטות החזק והברוטאלי על החלש וחסר האונים. היא מצריכה התערבות ממשית של מערכות החוק והמשפט כדי להגן על קרבת עבריינות המין בפועל ובפוטנציה" 33) נסיבות ביצוע העבירה: כפי שעמדתי על כך לעיל, העבירה בנסיבות ביצועה היא חמורה. לצד זאת, יש ליתן את הדעת לכך שדובר באירוע רגעי, חד-פעמי, שלא לווה באיום או אלימות, וכן לא כלל מגע פיזי בגוף נפגעת העבירה, כך שנסיבות אלו מפחיתות את רמת החומרה.

34) מתחם הענישה ההולמת: עיינתי בפסיקה אליה הפנו הצדדים בטיעוניהם לעונש וכן עיינתי בפסיקה נוספת. לאחר מתן הדעת לטיעוני הצדדים, אני קובע בזאת, כי מתחם הענישה שהציגה המאשימה, לפיו הענישה הנוהגת נעה בין מספר חודשי מאסר ועד עשרה חודשים, הוא סביר ומאוזן. ראו והשוו עם השינויים המתחייבים, לעתים עם עבירות נוספות, בנסיבות חמורות או מקלות יותר: ע"פ 5429/20 לובוניקוב נ' מדינת ישראל (3.5.2021); רע"פ 5205/15 טנוס נ' מדינת ישראל (9.8.2015); רע"פ 2202/14 פלוני נ' מדינת ישראל (10.6.2014); ע"פ 5831/13 פלוני נ' מדינת ישראל (22.12.2013); ע"פ (מחוזי-ים) 27848-10-14 דחליקה נ' מדינת ישראל (16.12.2014); ת"פ (שלום כ"ס) 12522-06-19 מדינת ישראל נ' פלוני (10.5.2023) (לא פורסם); ת"פ (שלום פ"ת) 17029-0920 מדינת ישראל נ' עירוב (31.10.2022); ת"פ (שלום נתניה) 55273-04-18 מדינת ישראל נ' אזולאי (20.7.2021).

35) נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה: הנאשם בן 27 כיום והיה צעיר מאוד (בן 21) במועד ביצוע העבירה. הוא נעדר עבר פלילי. מאז האירוע מושא האישום חלפו למעלה משש שנים. הנאשם נטל אחריות על המעשה המפורט בכתב האישום המתוקן, תוך חיסכון בזמנם של הצדדים, של העדים ושל בית המשפט. בפרט, נחסך הצורך בשמיעת עדות נפגעת העבירה, על כל החוויה הרגשית שיכולה ללוות מעמד זה. אוסיף, כי בדומה לתסקיר שירות המבחן, התרשמתי גם מהבעת חרטה כנה על מעשהו והאמפתיה שלו כלפי נפגעת העבירה.

36) אשר לפן השיקומי, התרשמתי גם מההליך הטיפולי החיובי שהחל בו הנאשם, ובעיקר, השפעתו החיובית על מסלול חייו. הנאשם כיום, נשוי, אב לתינוקת, בעל יציבות תעסוקתית, וגילה שאיפות לקידום והתפתחות. בנדון דנן, נתתי את דעתי גם לרמת המסוכנות שהוערכה בעניינו של הנאשם והייתה "בינונית-נמוכה"^[2], כל זאת לפני שכבר החל בהליך הטיפולי החיובי, אשר סביר ביותר כי היה מביא להורדה ברמה האמורה.

37) בשקלול של מכלול הנסיבות, תוך מתן הדעת מחד גיסא לטיב העבירה (עבירת מין), לחומרתה וגם לצורך בהרתעת הרבים מפני ביצוע סוג כזה של עבירות (ראו והשוו: ע"פ 4802/18 פלוני נ' מדינת ישראל (29.1.2019)), ומאידך גיסא, תוך מתן הדעת לנסיבות המקלות כמפורט לעיל ובעיקר להליך השיקומי החיובי שעבר ועובר הנאשם, מוצא לחרוג במידת מה, לקולא, מהמתחם שצוין לעיל ולהשית תקופת מאסר מדודה שתרוצה בעבודות שירות.

38) בית המשפט ער להמלצת שירות המבחן להשתתף ענישה חינוכית בלבד. כידוע, המלצה זו אינה מחייבת את בית המשפט. בחינת השירות היא שיקומית בעיקרה שעה שבית המשפט רואה את התמונה הרחבה, זכויות הקורבן (ככל שיש), הערכים המוגנים שנפגעו והאינטרס הציבורי. אמנם להמלצת שירות המבחן יש משקל במסגרת כלל השיקולים הרלבנטיים בנושא זה (השוו: רע"פ 8215/16 יצחק נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (29.3.2017)), אך כאמור, עמדתו היא רק "אחד השיקולים העומדים בפני בית-המשפט בבואו לגזור את דינו של נאשם" (רע"פ 7257/12 סנדרוביץ' נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (18.10.2012)). בשקלול של כל מה שפירטתי לעיל, סבורני כי ענישה חינוכית בנסיבות המקרה לפניי, תהווה סטייה משמעותית ממתחם הענישה הנוהגת, ואין נסיבות העניין ונסיבותיו של הנאשם מצדיקות זאת.

סיכום

39) לאור האמור, אני משית על הנאשם את העונשים הבאים:

- א) שלוש וחמישה (35) ימי מאסר שירוצו בעבודות שירות, הכל לפי חוות דעתו של הממונה, החל מיום 26.8.2024. מזהר הנאשם בחובתו לציית להוראות הממונה כלשון וכמשמעו, אחרת הוא ישלים את יתרת הימים מאחורי סורג ובריא.
- ב) שלושה חודשי מאסר ככל שיעבור הנאשם את העבירה שבה הורשע או כל עבירת מין לפי כל דין אחר, תוך שלוש שנים מהיום.

(ג) ניתן בזאת צו מבחן לשנה. במסגרת זו, ישלים הנאשם את ההליך הטיפולי ויפעל לפי הוראות שירות המבחן.
(ד) הנאשם יפצה את נפגעת העבירה בסך ₪ 2,000 בשני תשלומים חודשיים, שווים ועוקבים. תשלום ראשון יבוצע עד יום 31.8.2024 ותשלום שני עד יום 30.9.2024. התשלום יבוצע לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות: בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה www.eca.gov.il; מוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון *35592-*****; במזומן בכל סניף של בנק הדואר.
(40) באחריות המאשימה לעדכן את נפגעת העבירה בהכרעה זו.
זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.
המזכירות - להודיע לשירות המבחן, לממונה על עבודות השירות ולמרכז להערכת מסוכנות.
ניתן היום, כ"ב תמוז תשפ"ד, 28 יולי 2024.

[1]

[https://www.gov.il/he/Departments/DynamicCollectors/conditional-order?skip=0&more_info=348\(%D7%92\)](https://www.gov.il/he/Departments/DynamicCollectors/conditional-order?skip=0&more_info=348(%D7%92))
(2) מתחת לדרגה זו, נמצאות הדרגות "נמוכה-בינונית" ו-"נמוכה".